

Narrátor:

Nos, hát egy ilyen monumentális projekt elején talán az egyik legmeghatározóbb kérdés, hogy mivel is érdemes indítani. Elvégre az olvasóban keltett benyomás és az, hogy ő mit lát bele a szövegbe, olykor jelentőségteljesebb, mint a szerző saját elképzelése.

Ennyi idősen az ember már egy hosszú úton túl van, viszont szerencsés esetben egy még hosszabb előtt áll. A múlt ugyan jó tanító, de a jelen kérdez és tárja elénk a kihívásokat. A jövő pedig ködbe burkolózik, és csak remélhetjük, hogy van sejtésünk arról, mi vár ránk. Mindenki tart valahova, egyeseknek ez az út már kitisztult, másoknak még nem, de ez nem feltétlenül baj.

A Múltbeli Énem a saját szemszögéből készül bemutatni azokat a gondolatokat, nehézségeket, döntéshelyzeteket, kérdéseket, sikereket és kudarokat, amelyekkel az idevezető úton szembetalálkoztam.

A Jelenbeli Énem összegezni és véleményezni fogja az idevezető utamat, megosztani a legnagyobb aggályokat és félelmeket, amelyekkel ezekben a pillanatokban is szembenéz, beszélni a legfontosabb tanítókról és a család szerepéről. Említésre kerül majd a kitűzött cél, az elérés módja, és egy általános jövőkép.

A Jövőbeli Énemnek új, korábban nem ismert problémákkal kell majd szembenéznie. Most még senki se tudhatja, hogy 10-20-30 év múlva hogy fog kinézni az a világ, amit ma még olyannak ismerünk, amilyen, ezért erre a kérdésre is keressük majd a választ.

A Céltért Énem azt az ideális állapotot testesíti meg, ahova a Jelenbeli Énem útja reményeim szerint vezet. Reálisan kell látnia, hogy milyen tanulságokat hordoz magában mindaz, amin végigmentem, hogy vajon megérte-e. Együtt kell élnie azokkal a gondolatokkal, hogy mi van ha másik utat választottam volna?, jobb vagy rosszabb lenne? Az az elkeseredettség, hogy elmúlt a fiatalság, elköteleződtem egy életút mellett, és ezen ha változtathatok is, azzal biztosan el vagyok késve.

Számomra is nagyon rejtélyes gondolat az, hogy ha lehetne utazni az időben, akkor hova utaznék. Inkább a múltba, vagy a jövőbe? Mit tennék, kivel találkozna és mit kérdeznék tőle? Valóban megváltoztathatom a jelenet azzal, ha a múltban valamibe belekavarok? És érdemes változtatni a jelenen? Mit láthatok a jövőben? Hiszen a jelen cselekedetei határozzák meg a jövőt, ezek szerint rengetegféle jövő létezik? Azóta már fény derült egyébként a jövőbe történő időutazás módjára, de az nem egészen úgy néz ki, mint ahogy azt kisgyermekként én is láttam a TV-ben.

És vajon, ha láthatnám a Céltért Énemet, akkor az segítene, vagy ártana nekem?

Múltbeli Én:

Tisztelettel köszönteném a kedves hallgatóságot, a Múltbeli Én vagyok, és 2006 júniusából jelentkezem. Sok iskolás a padokban ülve várta azt a csodás pillanatot, amikor már nem kell hallaniuk a reggeli csengőszót, míg én édesanyám hasában aprólékos tervezgetéseket folytattam arról, hogy milyen jó gyereke is szeretnék lenni annak a csodás embernek, aki engem a világra hoz. Bizonyára ez volt az oka annak, hogy egy kicsit késve születtem meg, de ez nem okozott bennem akkora törést. Amikor először hallottam a császármetszésről, akkor egészen elszomorodtam azon, hogy még nem is tettem le semmit az asztalra, de az édesanyám már akkor ilyen dolgokat vállalt értem. Az az érzés, amikor nem kell megfelelnie az embernek azért, hogy szeressék, leírhatatlan és megfizethetetlen.

A sors furcsa fintora volt még kisgyermekkoromban, amikor az arcomon megjelent egy rendellenes kiütés. Mi akkor csak „bigyókának” hívtuk, de nem volt ennyire barátságos. Az volt életem első, és eddig utolsó műtétje. Ami miatt érdekes ez a kis dolog, az az első emlékem, ami a műtét elején kapott altató folyadéknak az íze. Sokat hallgattam, hogy 3 éves kora előtt az ember nem emlékszik semmire, de bennem ez megmaradt a teremben lévő fehér ággyal együtt, amit magaménak tudhattam. Nem volt rossz íze egyébként, az az igazság, de hosszútávon azért nem viselném el.

Sokkal jobban ízlett a 100% gyümölcstartalmú narancslé, ami fiatalkorom érdekes jelképévé vált. Először a nagymamámnál kaptam ilyet, és meg kell hogy valljam, különleges és jó volt. Később itthon is egyre népszerűbb produktum lett, de a kedvencem az volt, amikor a Mama unokatesója is ezzel köszöntött. Ritkán találkoztunk, sajnos ezt tette velünk a távolság, így talán ennek is köszönhető, hogy amikor ez a narancsleves időszak szépen elmúlt, akkor a Sanyiéknál még hónapokkal, talán évekkel később is előkerült a régi kedvenc. Egy kisgyerek nem tudja, mi az a nosztalgia, és elismerem, hogy akkor még én se értettem, de nagyon, tényleg nagyon különleges és jó dologról van szó.

Jövőbeli Én:

A nagyon különleges enyhe kifejezés, azóta sok víz lefolyt a Dunán, és be kell vallanom, hogy szótáraznom kéne a nosztalgia kifejezés helyénvaló leírásához.

Céltért Én:

Az a sok szép dolog, ami velünk történt, igazán kellemes és örömteli pillanatokot okoz azoknak, akik rászánják azt a kevés időt az alkalmankénti visszaemlékezésre. És ennek nem feltétele, hogy a jelenben ez egy kétséget kizárólag boldognak megélt pillanat legyen, hiszen az idő mindent megszépít. De hát ezt már a Jelenbeli Énem is tudja, ahhoz megvan a kellő tapasztalata.

Múltbeli Én:

Az óvodában sok furcsa dolog történt velem, amikre nem is érdemes választ keresni. Volt az udvarunkban egy nagyon szép, magas diófa. Biztos vagyok benne, hogy pár évvel később már nem tűnne ilyen különlegesnek, se magasnak, de ott és akkor mindig menő volt felmászni rá, akárcsak a legalsó ágakra.

Jelenbeli Én:

Lassan tényleg ideje lenne ismét visszalátogatni az óvodába, és egy kicsit újraélni ezeket az emlékeket.

Múltbeli Én:

Az első évben Klári néni és Marika néni voltak az óvónénijeink, de a második évtől Klári nénit leváltotta egy másik Marika néni. Mind nagyon kedvesek voltak, de szigorúak is, ha éppen erre volt szükség. Az igazság viszont az, hogy Erzi néni, a dadus szerezte meg a legmélyebb és legemlékezetesebb helyet a szívemben azok közül, akikkel még az óvodában ismerkedtem meg. Azóta is találkozunk néha az utcán, és így, több mint 11 év elteltével is csodálatos embernek tartom, és jól esik váltani vele néhány szót.

Óvodás éveim alatt fogalmazódott meg bennem először az, hogy szeretnék majd a 8 osztályos gimnáziumba átiratkozni az általánosból, amint erre lehetőség lesz. Erre az elhatározásra egyébként azóta is sokszor hivatkoztam úgy, mint egy óvodás koromban meghozott döntésre, és ez tulajdonképpen ebben a formában bőven meg is állja a helyét. A szüleimnek nem volt ellenvetése, támogattak a folyamatban. Azóta úgy tűnik, hogy jó döntést hoztam.

Jelenbeli Én:

Ne felejtjük el, hogy azért néhány közelmúltbeli esemény árnyalja ezt a képet.

Jövőbeli Én:

Azt pedig, hogy 1-2 ebből adódó problémának milyen hatása lett rám nézve, már nekem kellett megtapasztalnom.

Múltbeli Én:

Azt el kell ismernetek, hogy abban a helyzetben a racionális érvek zöme a döntésem mellett szólt. Sose akartam kollégiumba menni, irtóztam tőle, ezért is nagy szerencse, hogy reggel és délután 5-5 perc biciklizéssel meg tudom úszni az iskolabajárást. A másik célom az volt, hogy komolyabb szintű oktatásban részesülhessek, mint az általános iskolások. Ez egyébként nem valósult meg, viszont cserébe egy csodálatos közösség szerves elemévé válhattam, és ezzel nagyon is elégedett vagyok.

Az alsós osztályfőnököm egyébként pont abban az évben fejezte be a munkát és ment nyugdíjba, amikor mi (én és két jó barátom) elhagytuk az iskolát a gimnáziumi évekért.

Mire odakerültem gimibe, egy nagyon fontos személyiségfejlődés kezdetén voltam. Az osztályunkban akkor két srác úgy érezte, hogy vicces lesz gúnyt űzni belőlem. Az egyikük egyébként annak a két jó barátunk az egyike, akik a másik iskolából tartottak velem. Kornél egy nagyon furcsa személyiség, akkor is az volt, és most is az. A béke köztünk nem olyan formát öltött, mint amilyennek sokan megálmodják, de az azt követő években ismét szorosra fűztük a kapcsolatunkat.

Jelenbeli Én:

Ő az az ember, aki ezekben a napokban a legtöbbet törődik a baráti körünk fenntartásával. Azzal, hogy legyenek iskolán kívüli közös programjaink is, amelyeken mindenki részt tud venni. Én ezért hálás vagyok neki, mert magamtól sajnos nem szánám rá az energiát, mégha fontosnak is tartom.

Múltbeli Én:

Visszatérnék erre a mostanában bullying néven futó kis incidensre. Azóta megtaláltam a helyemet az új közösségben. A másik srác egyébként egy évet töltött velünk a gimiben, utána iskolát váltott, azóta nem is igen találkoztunk. Hiszek abban, hogy ami nem öl meg, az megerősít, és ez az eseménysorozat sem kivétel ez alól, nem csinálnék semmit se máshogy.

Arra már egy ideje rájöttem, hogy minden okkal történik, és ha valami kellemetlen vagy rossz dologgal kerülünk szembe, az se véletlenül történt. A sors úgy mozgatja a szálakat, ahogy annak lennie kell, ezzel a Jelenbeli Énem meg fog birkózni, és egy jobb önmagává válik majd. Az okok nem mindig lesznek világosak, de hát ettől is szép az élet, nem?

Jövőbeli Én:

Sokszor úgy érzem, hogy lett volna egy-két olyan helyzet, amikor, ha a dolgok kicsit egyértelműbbek, akkor könnyebben tudom meghozni a nehéz döntéseket.

Múltbeli Én:

Ahogy teltek az évek a gimiben, úgy egyre inkább körvonalazódni kezdett az, hogy melyik tantárgyat hova tudom besorolni, mennyire szeretem, mennyire érdekel, mennyi energiát érdemes rászánnom.

Matekversenyekre 2. osztályos korom óta járok, több-kevesebb sikerrel, úgyhogy ez a tantárgy mindenképp befutónak ígérkezett. Mindig is jól ment, mindig is szerettem, de azért ez a dolog se volt ilyen egyszerű soha. Amikor idekerültem a gimibe, Edit nénihez került az osztályunk. Őt fél év után Zoli bácsi váltotta, aki 5 éven keresztül kísértett minket. Ez idő alatt horribilis mértékű lemaradást sikerült felhalmozunk, amit Betti néni a kicsit több, mint fél éve alatt nehezen tudott korrigálni. Azóta Sanyi bácsi tanítja az osztályt, aki egy nagyon rendes, tisztességes, jóindulatú és közvetlen ember. Nagyon jó hangulatot kölcsönöz

ennek az egyébként sokak által utált tantárgynak az ő stílusa, és a nyitottsága arra, hogy néha egy kicsit el legyen terelve a téma az órán. Ebben a tanévben már Anikó néni is tanított nekem matekot, hiszen emelt szintű fakultációra járok, és még itt is érződik a sok év alatt összegyűlt lemaradásból és hiányosságból egy-két foszlány.

A másik kiskedvenc tantárgy az informatika. Azóta tanulom, amióta idekerültem a gimibe. Az első 5 évben János bácsi kísérte végig a csapatunkat, azóta pedig Csaba bácsi tartja az órákat. Nekem ez az info iránti szeretet csak abból jött, hogy hobbyként sokat gépeztem itthon szabadidőmben, viszont ez azzal is járt, hogy sok, ezzel kapcsolatos problémát kellett megoldani. Az érettségi persze nem rezonál ezekkel a dolgokkal, de ugye ez egy folyamat volt, ami során kibővült az érdeklődési köröm.

Narrátor (valamivel több, mint 2 hónappal a törzsszöveg megalkotása után):

Tudom-tudom, kicsit sok a név, de szerintem az elég sokat elárul a viszonyomról az említett tantárgyakkal és tanárokkal, hogy ők képezik az egyik legszerveesebb részét ezen emlékeimnek.

Jelenbeli Én:

A cél mindkét tantárgyból az emelt szintű érettségi minél sikeresebb megírása. Erre jövő tanév végén fog sor kerülni, utána pedig Az ELTE Informatikai Karára szeretnék majd bekerülni.

Sok olyan helyzet van, amikor túl tudom tenni magam azon a nyomasztó érzésen, amit a felelősség okoz. Az, hogy évek óta erre készül az ember, és hogy milyen sok múlik rajta, hogy azon az 1-2 napon milyen teljesítményt fogok tudni nyújtani.

Hasonló érzés volt az is, amikor a nyelvvizsgát vettem célba. Sok évnyi tanulás, készülés, és nem kevés pénz azért, hogy egy olyan témát kapjon az ember, amiről alig tud majd beszélni? Ennyire pesszimista azért nem voltam soha, de nyilván ez is egy jogos felvetés. Lassan két éve, hogy sikerült megszereznem az első nyelvvizsgámat németből, középfokon. Amikor ősszel elkezdtem készülni, már voltak osztálytársaim, akik sikeresen megszerezték a nyelvvizsgát. Ez az érzés azért volt akkor rossz, mert egyfajta nyomást helyezett rám, hogy nekem is muszáj teljesítenem. Nem volt jó érzés, de szükséges volt, és nem mondanám egy szóval se, hogy sajnálnám magam emiatt. A készülésnek is megvoltak a maga hullámvölgyei, hol több, hol kevesebb motivációval, de a célegyenest keményen megnyomtam, és sikerült átmenni első próbálkozásra.

Ez egy kis nyugalommal töltött el, egy kis lépéssel közelebb kerültem az álmaim eléréséhez, de sokáig nem hagytam teret ennek az érzésnek. A nyáron már elkezdtem készülni külön az angol nyelvvizsgára, amit következő tavasszal sikerült felsőfokon teljesítenem. Az angolt én akkor harmadik éve tanultam, és az

iskolai, kötelező órákon még meg se közelítettük azt a szintet, ami a nyelvvizsgálóhoz elégséges lett volna. Viszont szerettem a nyelvet, szívesen foglalkoztam vele iskolán kívül, rászántam a kellő időt, és erre a projektre nagyon büszke vagyok. Természetesen kétely és aggodalom itt is volt bennem, nem is kevés, de ezeken a belső, lelki eredetű akadályokon muszáj legalább arra a kis időre túllépni, amíg az ember bent van a teremben.

Narrátor (valamivel több, mint 2 hónappal a törzsszöveg megalkotása után):

Azóta volt egy csodálatos, majdnem egy órán keresztül tartó beszélgetésem Éva nénivel, a mostani angol tanárommal. Előtte azt hittem, hogy az emelt érettségi lesz a vége az 'iskolai angol karrieremnek', de sikerült új célok felfedésével felébreszteni bennem egyfajta vágyat a folytatáshoz. Csodálatos embernek és egy kiemelkedően tehetséges tanárnak tartom őt, természetesen nem csak emiatt.

Céltért Én:

Sokkal hálásabbnak kéne lenned a Múltbeli Énednek azért a teljesítményért, amit eddig nyújtott. Ez a két nyelvvizsga hatalmas dolog, a legtöbb ember ebben a korban nem ér el ide, sőt, sokan később se.

Jelenbeli Én:

Jól esik idealizálni, meg álmodozni, de a realitás talaján maradni azoknak nehéz, akik az előbbieket hobby szinten űzik. Nagyon is büszke vagyok azokra a dolgokra, amiket eddig elértem, de a szomorú (vagy nem) tény az, hogy az én elsődleges célomhoz ez még kevés, és még sok munka vár rám.

Narrátor (valamivel több, mint 2 hónappal a törzsszöveg megalkotása után):

A Céltért Énem nevében kedvesen és megértően fogalmaztam az előző bekezdésében, noha tudom, hogy amit az ember hallani akar és az, amit hallania kell néha nagyon messze áll egymástól. Na és persze akkor az igazságot még nem is említettük.

Jövőbeli Én:

Kulcsfontosságú szerepe van minden elhatározásodnak. Ezeket a döntéseket bölcsen kell meghozni.

Céltért Én:

Bölcsen, mi? Mi az a bölcsesség? Ki lehet egyáltalán bölcs?

Jelenbeli Én:

Feltenném a kérdést a Céltért Énemnek, hogy melyek lesznek a jó döntések, azok a döntések, amelyek elvezetnek a célomhoz, de hát az élet sajnos nem engedi, hogy erre választ kapjak. Viszont ez nem jelenti azt, hogy nem próbálhatom meg

megfejtani magamnak ezeket a rejtvényeket. René Descartes híres filozófusnak volt egy olyan mondása, hogy “Doubt is the origin of wisdom”, ami valami olyasmit jelent, hogy a kétség a bölcsesség eredete. Törekedem arra, hogy a nehéz helyzetekben felülvizsgáljam magam, és a lehető legtöbb releváns szempontot figyelembe vegyem a döntés meghozatala előtt. Természetesen abból kell kiindulni, hogy nem vagyok tökéletes, ez az alapja a jó döntéseknek.

Múltbeli Én:

Hogy lehet az, hogy a tökéletesség nem érhető el?

Jövőbeli Én:

A tökéletesség relatív, és mindenki számára mást jelent. Gondolhatod azt valamiről, hogy tökéletes, de nem biztos, hogy ezzel mások is egyet fognak érteni.

Céltért Én:

Tökéletesség nem létezik. Mindenben vannak hibák, amiken lehet dolgozni.

Jelenbeli Én:

Noha művészlélek nem vagyok, szeretek párhuzamot vonni fiktív karakterek sorsa és a valóság között. Pont a napokban gondolkoztam el azon, hogy a Trónok Harca karakterek közül szinte az összes jelentősebb szerepet betöltőnek van valamilyen nagyon fontos tanulsága.

Ott van például Eddard Stark. Egy becsületes, őszinte, hűséges, szavahihető ember, aki az elveiért vállalja a konfliktust a legjobb barátjával, magával a királlyal is. Mindig a jó mellett állt, vagy legalábbis amit ő jónak hitt. Neki egyszerűen idegen volt az az érzés, hogy ne szívből cselekedjen. Halálát a becsülete okozta, és nagyon szomorú véget ért. Az, hogy a lefejezése előtt beismert egy olyan ámulást, amit nem is követett el, egészen érdekes érzelmeket ébresztett bennem. A fiataloknak szerintem egy nagyon rossz példa az a sors, ami vele történt, mert egy ideális embert testesített meg, és mégis ilyen szörnyű sorsra jutott a családjával együtt.

Robert Baratheon király örömét lelte az uralkodásban, de nem azért, mert a hatalom éltette volna, épp ellenkezőleg. Ő élvezte az életét. Néha elgondolkodott a szörnyű valóságon, a valóságán, de azon kívül annak szentelte magát, hogy élvezze a mindennapokat. Azt a kérdést veti fel, hogy mit szabad feláldozni a saját boldogságunk oltárán? Főleg akkor, ha az múltó.

Oberyn Martell egy nagyon különleges karakter, gyönyörű elemzéseket lehetne róla készíteni, de az ő tanulsága is fontos: Nem lehet a bosszú a lételemed, mert fel fog emészteni.

Daenerys Targaryen csak arra vágyott, ami szerinte őt megillette. Jó vezető akart lenni, és ezért keményen dolgozott, de az érzelmei sajnos a kritikus pillanatokban elvakították.

Stannis Baratheon ezt egy olyan szintre emelte, hogy még a saját lánya életét is képes volt feláldozni, és ez már bőven túlmutat a saját sorsának beteljesítésén.

Narrátor (valamivel több, mint 2 hónappal a törzsszöveg megalkotása után):

Sokat gondolkoztam azon, hogy ennek a Trónok harca blokknak mennyi értelme van, mennyire helytálló, de az az igazság, hogy sokszor hétköznapi szituációkban is eszembe jutnak ezek az emberek és a történeteik, és félelmetesen valóságos párhuzamokat lehet vonni egyes döntéseik következménye, esetleges veszélye és aközött, ami ránk leselkedik ezen a világon, vagy éppen történik velünk.

Céltért Én:

Milyen tanulságot lehet levonni ezeknek a karaktereknek a történetéből, ami segíthet az utadon?

Jelenbeli Én:

Tekinthetünk úgy ezekre, mint mások hibáira. Amikor azt halljuk, hogy az okos ember mások hibájából tanul. Én tudom, hogy milyen ember akarok lenni, és remélem, hogy jól ítélem meg azt, hogy ehhez mit kell tennem.

Jövőbeli Én:

A legtöbb ember nem értékeli eléggé azt, amit a családjától kap. Én is közéjük tartozom. Ezt már a Jelenbeli Énem is érzékelte, de sose tulajdonított neki elég figyelmet és energiát. Az idő bebizonyította, hogy az a segítség, amit nyújtottak, az felbecsülhetetlen volt, és hálás lehetek érte. Mindig ott voltak a hátam mögött, amikor egy jó szóra, támogató mosolyra, ölelésre volt szükség.

Nekik is köszönhetem, hogy elértem az álmaimat. Az érettségi napján nagyon izgultam, de szerencsére sikerült ezeket az érzéseket félretenni, és egy elég jó eredményt értem el ahhoz, hogy felvegyenek az álmomegyetememre. Keményen dolgozom az új célomért, ami most már a diploma megszerzése, bár azt a gyengeségemet nem sikerült levetkőznöm azóta se, hogy kitartó nem igazán vagyok, vagy legalábbis nem érzem annak magam.

Céltért Én:

Van hát, ami nem változik? ☺

Jelenbeli Én:

Van, de minden változhat! Nem hiányoznak a gimis évek, az itteni emberek?

Jövőbeli Én:

Természetesen hiányoznak, nagyon szép emlékek kötnek oda, de ami volt elmúlt, erre szép emlékként, élményként tekintek, és nem úgy, mint amit vissza kéne sírnom.

Jó társaságba kerültem, sok új baráttra tettem szert, remek és motiváló egyéniségeket ismertem meg. Az első félév jól sikerült, a másodiknál már nehezedtek a dolgok, de eddig meg vagyok elégedve azzal, ahogy az akadályokat megugrottam.

Múltbeli Én:

Sikerült megtalálni az igazit?

Jövőbeli Én:

Még sajnos nem, de továbbra se ez az elsődleges célom.

Jelenbeli Én:

Nem vagy csalódott? Emlékezhetsz, hogy nekem ez azért sokszor eszembe jutott.

Jövőbeli Én:

Nos, van ami nem változik, viszont ami késik, nem múlik.

Céltért Én:

Eltelt pár év, mióta megszereztem a diplomámat. Nem kezdtem bele a mesterképzésbe, helyette nekiláttam felkeresni azokat a célpontokat világszerte, amik a Jelenbeli Énem tervei között voltak. Sikerült Norvégiában és az Egyesült Államokban is megfordulni, majd végül Svájcban kötöttem ki, ahol egy remek állást szereztem. Azóta a sors összehozott életem szerelmével, akivel már együtt élünk néhány hónapja, és együtt tervezgetjük a közös jövőnket.

Még az egyetemi tananyagból is van nem kevés olyan dolog, amit azóta se használtam és nem is fogok, de ez nem feltétlenül baj, érdekességképp jó volt foglalkozni ezekkel is.

Tervezünk hazalátogatni a szüleimhez, és még az se kizárható, hogy végül Magyarországon telepedjünk le véglegesen.

Kérdezném hát az idevezető utamon résztvevőket: Megérte?

Múltbeli Én:

Sokan irigykednének egy ilyen életre. Szimpatikusnak tűnik.

Jövőbeli Én:

Nagyon boldog vagyok, hogy sikerült megvalósítani a terveimet és az álmaimat!

Jelenbeli Én:

Nem mondhattál semmi olyat, aminek hallatán helyet akartam volna cserélni veled. Viszont köszönettel tartozom mindazért, ami odasegített, ahol vagyok, ezért küzdök/küzdöttem, majd ha eljutok oda, boldogan megpihenek.

Narrátor (valamivel több, mint 2 hónappal a törzsszöveg megalkotása után):

Most azt mondom, hogy tényleg ez az a jövőkép, amivel meg tudok elégedni, de ugye tudjuk, hogy az élet bármit hozhat. Nem mondom, hogy biztosan zavarna, ha valami nem így alakulna, sőt, az se feltétlenül, ha egy esemény gyökeres változásokat hozna akár a mostani mindennapjaimra, akár a világszemléletemre, akár az idealizált jövőképemre nézve.

Szerencsére nem tudtam túl sok új dolgot hozzáfűzni utólag a történetemhez, ami azt jelenti, hogy stabilan megállja a helyét, viszont a komplexitása miatt elég nehéz dolgom volt egy korrekt lezárást találni hozzá.

Az élet himnuszának néhány sorával búcsúznék minden kedves olvasótól:

Az élet egyetlen - ezért vedd komolyan!

Az élet kihívás - fogadd el!

Az élet titok - fejtse meg!

Az élet szomorúság - győzd le!

Az élet küzdelem - harcold meg!

Az élet álom - tedd valósággá!